Lietas Nr. 130035516
Lietas arhīva Nr. 1-0355-16/2

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

2016.gada 29.novembrī

Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesa
šādā sastāvā: tiesnese K.Maike
2016.gada 29.novembrī
Rīgā, Abrenes ielā 3, rakstveida procesā izskatīja SIA "/nosaukums/" sūdzību par Rīgas pašvaldības policijas priekšnieka 2016.gada 5.februāra lēmumu Nr.RPP-16-5-ls, un

k o n s t a t ē j a :

Ar Rīgas pašvaldības policijas Centra pārvaldes priekšnieka vietnieka 2015.gada 8.septembra lēmumu SIA "/nosaukums/" sodīta par administratīvā pārkāpuma izdarīšanu, kas paredzēts Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 155.panta piektajā daļā, piemērojot naudas sods EUR 50 apmērā.

2016.gada 5.februārī Rīgas pašvaldības policijas priekšnieks pieņēma lēmumu Nr.RPP-16-5-ls, ar kuru nolēma SIA "/nosaukums/" sūdzību noraidīt un atstāt negrozītu Rīgas pašvaldības policijas Centra pārvaldes priekšnieka vietnieka 2015.gada 8.septembra lēmumu.

2016.gada 18.februārī tiesā saņemta SIA "/nosaukums/" sūdzība, par iepriekš minēto Rīgas pašvaldības policijas priekšnieka 2016.gada 5.februāra lēmumu Nr.RPP-16-5-ls. Minētajā sūdzībā norādīts, ka lēmumu uzskata par nepamatotu un atceļamu turpmāk norādīto apsvērumu dēļ. Norāda, ka sūdzības iesniedzēja nav pie administratīvās atbildības saucamais subjekts, jo nav izdarījusi attiecīgo darbību, par ko tā tiek saukta pie administratīvās atbildības. Uzskata, ka administratīvā pārkāpuma protokolā nav norādīta pārkāpuma būtība, jo no tā nav saprotams, kā izpaudās inkriminētais pārkāpums. Uzskata, ka nav ievērotas Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 248.panta prasības. Uzskata, ka Rīgas pašvaldības policijas Centra pārvalde nebija tiesīga sastādīt administratīvā pārkāpuma protokolu, jo Ministru kabineta 1999.gada 18.maija noteikumu Nr.178 ievērošanu kontrolē Patērētāju tiesību aizsardzības centrs. Uzskata, ka iestāde nav vērtējusi nevienu pierādījumu. Uzskata, ka ir pārkāptas Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 238^{1}.panta prasības, jo administratīvā lietvedība uzsākta tikai sastādot administratīvā pārkāpuma protokolu. Norāda, ka administratīvā pārkāpuma lietvedība būtu izbeidzama, pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 293.panta 1.punktu. Pie tam vērš uzmanību uz to, ka saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 21.pantu, institūcija ir tiesīga neuzsākt administratīvo lietvedību, vai iesākto lietvedību izbeigt un atbrīvot personu administratīvās atbildības izsakot mutvārdu aizrādījumu, ja pārkāpums ir maznozīmīgs. Uzskata, ka pēc būtības konkrētajā gadījumā Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 155.panta piektajā daļā paredzētais pārkāpums pēc protokolā norādītā atbilst un atzīstams par maznozīmīgu, administratīvā lietvedība izbeidzama un pēc būtības nav piemērojams tāds administratīvā soda veids kā rakstveida brīdinājums. Paskaidro, ka nekad nav izdarījusi līdzīgu pārkāpumu, par kuru jau būtu administratīvi sodīta. Lūdz atcelt lēmumu un izbeigt lietu.

Saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa $289.^{6}$panta noteikumiem 2016.gada 1.martā Rīgas pašvaldības policijai nosūtīta SIA "/nosaukums/" sūdzības kopija, izskaidrojot Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa $289.^{6}$panta ceturto daļu, ka lietas dalībnieki var iesniegt paskaidrojumus, pieteikt noraidījumu, lūgt izskatīt lietu tiesas sēdē, kā arī iesniegt citus, ar lietas izskatīšanu saistītus pieteikumus vai lūgumus, vienlaikus paziņojot lietas dalībniekiem, pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa $289.^{6}$panta pirmo daļu, par lietas izskatīšanu rakstveida procesā 2016.gada 29.novembrī.

2016.gada 25.oktobrī tiesā saņemti Rīgas pašvaldības policijas paskaidrojumi, kuros norādīts, ka sūdzību uzskata par nepamatotu un noraidāmu.

Tā kā lietas dalībnieki nav lūguši lietas izskatīšanu tiesas sēdē, kā arī tiesa neuzskatīja par nepieciešamu lietu iztiesāt tiesas sēdē, pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa $289.^{6}$panta pirmo daļu, tiesa lietu izskata rakstveida procesā.

Motīvu daļa

Tiesa, pārbaudījusi lietas materiālus, atzīst, ka sūdzība ir noraidāma, bet lēmums atstājams negrozīts.

Saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa $289.^{6}$pantu izskatot sūdzību administratīvā pārkāpuma lietā tiesai visa starpā jāizlemj: vai ir noticis administratīvais pārkāpums, vai persona, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ir vainīga šā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, vai persona ir sodāma par šo administratīvo pārkāpumu, vai ir apstākļi, kas pastiprina vai mīkstina atbildību un kāds administratīvais sods piemērojams personai. Tiesa konkrētā lietā nekonstatē Latvijas Administratīvo

pārkāpumu kodeksa 289.[12]panta pirmajā daļā norādītos pamatus, lai pēc savas iniciatīvas lemtu par pārsūdzētā lēmuma atcelšanu un lietas nosūtīšanu jaunai izskatīšanai.

Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.[13]panta trešā daļa paredz, ja tiesnesis, izskatot sūdzību, atzīst, ka iestādes lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, viņš par sūdzību pieņemtā nolēmuma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas iestādes nolēmuma motivācijai. Šādā gadījumā izvērstāks argumentu izklāsts nav nepieciešams. Tiesa atbilstoši Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289[13].panta trešās daļas regulējumam atzīst, ka iestādes lēmumā ietvertais pamatojums attiecībā uz administratīvā pārkāpuma (tā sastāvu) pastāvēšanu un sūdzības iesniedzēja vainu šī administratīvā pārkāpuma izdarīšanā konkrētā lietā ir pareizs un pietiekams. Līdz ar to tiesai nav nepieciešams to pārvērtēt un vēlreiz analizēt.

Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 244.pants nosaka, ka institūcija (amatpersona) pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

Saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 243[1].pantu pierādīšanas līdzekļi administratīvā pārkāpuma lietā ir pie administratīvās atbildības sauktās personas paskaidrojumi; personu liecības; eksperta atzinums; kompetentās institūcijas atzinums; dokuments, kas satur ziņas par faktiem, rakstveidā vai citā formā; elektroniskie pierādījumi; procesuālajās darbībās rakstveidā vai citā veidā nostiprinātās ziņas par faktiem; lietiskie pierādījumi.

Tiesa konstatē, ka lietā ir iegūti pierādījumi, ar kuriem pamatots pārsūdzētais lēmums, ka sūdzības iesniedzējs ir izdarījis Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 155.panta piektajā daļā paredzēto administratīvo pārkāpumu.

Tiesa atzīst, ka Rīgas pašvaldības policijas priekšnieks pilnīgi un vispusīgi izvērtējis visus lietā esošus pierādījumus, izskatot administratīvā pārkāpuma lietu atbilstoši Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa prasībām, līdz ar ko tiesa pilnībā pievienojas Rīgas pašvaldības policijas priekšnieka 2016.gada 5.februāra lēmuma Nr.RPP-16-5-ls motivācijai.

Pārbaudījusi lietas materiālus un izvērtējusi iestādes lēmuma pamatojumu kopsakarā ar sūdzības iesniedzējas sniegtajiem paskaidrojumiem un sūdzībā ietvertiem argumentiem, tiesa atzīst, ka Iestādes konstatētie faktiskie un tiesiskie apstākļi, uz tiem balstītie secinājumi ir pareizi.

Iepazīstoties ar tiesā saņemto sūdzību, tiesa konstatē, ka minētā sūdzība pēc tās būtības un satura ir analoga sūdzībai, kas iesniegta Rīgas pašvaldības policijas priekšniekam 2015.gada 24.septembrī, pārsūdzot 2015.gada 8.septembra lēmumu, tiesai iesniegtajā sūdzībā, sūdzības iesniedzējs nav norādījis uz jauniem faktiem vai argumentiem, kuri nebūtu zināmi un izvērtēti Rīgas pašvaldības policijas priekšnieka 2016.gada 5.februāra lēmumā, kura motivācijai tiesa pievienojas pilnībā.

Tiesa atzīst, ka administratīvā pārkāpuma lietvedība ir uzsākta atbilstoši Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 238[1].panta prasībām, jo administratīvā pārkāpumā lietā uz Rīgas pašvaldības policijas Centra pārvaldes Tūrisma nodaļas inspektora R.Ranka 2015.gada 21.februāra ziņojuma, atrodas 2015.gada 21.februāra rezolūcija, par administratīvā pārkāpuma lietvedības uzsākšanu un pretēji sūdzības iesniedzēja viedoklim, tiesa uzskata, ka tieši 2015.gada 21.februārī ir uzsākta administratīvā pārkāpuma lietvedība, nevis 2015.gada 20.augustā, sastādot administratīvā pārkāpuma protokolu.

Tāpat arī tiesa atzīst par nepamatotu sūdzības iesniedzēja viedokli, ka Rīgas pašvaldības policijas darbiniekiem nebija tiesību sastādīt administratīvā pārkāpuma protokolu, jo šādu lietu izskatīšana neietilpst viņu kompetencē, jo saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 247.pantu personas, kurām ir tiesības sastādīt administratīvā pārkāpuma protokolu, nosaka šis likums vai citi normatīvie akti. Protokolu ir tiesīgas sastādīt arī attiecīgi pilnvarotas pašvaldību amatpersonas. Ja šis likums vai citi normatīvie akti nenosaka personu, kura ir tiesīga sastādīt administratīvā pārkāpuma protokolu, to sastāda iestāde, kura saskaņā ar šo likumu ir pilnvarota izskatīt administratīvo pārkāpumu lietas, vai Valsts policijas darbinieks atbilstoši pārkāpuma izdarīšanas vietai.

Savukārt, atbilstoši Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 214.[1]pantam, izskatīt administratīvo pārkāpumu lietas un uzlikt administratīvos sodus pašvaldības policijas iestāžu vārdā ir tiesīgi: pašvaldības policijas vecākie inspektori un inspektori — par administratīvajiem pārkāpumiem, kas paredzēti šā kodeksa 42.[1]pantā, 117.[1]panta pirmajā—sestajā un desmitajā daļā, 117.[2]—117.[6]pantā, 117.[7]pantā (par pārkāpumiem, kurus izdarījis atpūtas kuģa vadītājs iekšējos ūdeņos), 117.[8]pantā, 137.[1]panta pirmajā un otrajā daļā, 149.[5]panta ceturtajā daļā, 149.[10]pantā, 149.[23]panta otrajā daļā, 149.[29]panta otrajā daļā, 149.[31]panta astotajā daļā, 155.pantā, 155.[4]panta pirmajā daļā, 155.[10]panta piektajā un sestajā daļā, 166.[9]pantā, 166.[20]panta pirmajā daļā, 167., 167.[2], 170.[1], 171., 171.[2], 172., 174.[4] pantā, 181.panta trešajā daļā, 186.panta otrajā daļā, 201.[35]panta trešajā un ceturtajā daļā paredzēto administratīvo pārkāpumu lietas.

Ņemot vērā iepriekš minētās normas, tiesa atzīst, ka pašvaldības policijas darbiniekiem, konkrētajā gadījumā bija tiesību sastādīt administratīvā pārkāpuma protokolu, jo šādas lietas izskatīšana ietilpst pašvaldības policijas kompetencē. Savukārt Patērētāju tiesību aizsardzības centrs, saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 215[4].panta pirmo daļu, šā kodeksa 155.panta piektajā un sestajā daļā paredzēto administratīvo pārkāpumu lietas izskata tajos gadījumos, kad kontroli veikušas un administratīvo pārkāpumu protokolu par minētajiem pārkāpumiem sastādījušas centra amatpersonas.

Vērtējot piemērotā soda apmēru, tiesa atzīst, ka noteiktais sods EUR 50 apmērā, piemērots sankcijas ietvaros, kas paredzēta par šāda pārkāpuma izdarīšana, un tas ir noteikts, ievērojot Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa noteikumus, tāpat arī tiesa konstatē, ka Iestāde, izskatot administratīvā pārkāpuma lietu ir ievērojusi Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 32.panta pirmās daļas nosacījumus, kas nosaka, ka sodu par administratīvo pārkāpumu uzliek ietvaros, ko nosaka normatīvais akts, kurā paredzēta atbildības par izdarīto pārkāpumu, stigrā saskaņā ar šo kodeksu un citiem aktiem par administratīviem pārkāpumiem, kā arī, ņemot vērā administratīvā soda preventīvo raksturu, tiesa uzskata, ka tas sasniedz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 22.pantā noteikto mērķi, administratīvais sods ir atbildības līdzeklis un tiek piemērots, lai personu, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, audzinātu likumu ievērošanas un sadzīves noteikumu cienīšanas garā, kā arī, lai tiklab tiesību pārkāpējs, kā citas personas neizdarītu jaunus pārkāpumus.

Tāpat arī tiesa uzskata, ka iestāde savā lēmumā ir izvērtējusi sūdzības iesniedzējam uzliktā soda mēra pamatotību un

samērīgumu izdarītajam administratīvajam pārkāpumam, ko tiesa atzīst par atbilstošu administratīvā soda mērķim.

Izvērtējot lietas apstākļus, tiesa uzskata, ka nav pamats sūdzības iesniedzēja izdarīto administratīvo pārkāpumu atzīt par maznozīmīgu un atbrīvot no administratīvās atbildības, tiesa atzīst, ka sūdzības iesniedzēja lūgums piemērot Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 21.pantu un atzīt pārkāpumu par maznozīmīgu pie konkrētā lietā esošiem apstākļiem būtu pretrunā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 22.pantu, kas nosaka, ka administratīvais sods ir atbildības līdzeklis un tiek piemērots, lai personu, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, audzinātu likumu ievērošanas un sadzīves noteikumu cienīšanas garā, kā arī lai tiklab tiesību pārkāpējs, kā citas personas neizdarītu jaunus pārkāpumus.

Sūdzības iesniedzējs sūdzībā nav minējis apstākļus, kas būtu atzīstami par īpašiem tādā nozīmē, lai izskatāmo gadījumu atzītu par izņēmuma gadījumu, lai atbrīvotu no administratīvās atbildības. Kā arī no lietas materiāliem, tiesa tādus apstākļus nekonstatē.

Vienlaikus tiesa konstatē, ka sūdzības iesniedzējs sūdzībā nav norādījis tādus pierādījumus, kas nebūtu vērtēti Iestādes lēmumā.

Ņemot vērā minēto, tiesa uzskata, ka pārsūdzētais Lēmums pēc būtības ir tiesisks un pamatots.

Pastāvot šādiem apstākļiem tiesa nekonstatē likumīgu pamatu atcelt pārsūdzēto 2016.gada 5.februāra institūcijas lēmumu par sūdzības iesniedzēja sodīšanu par Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 155.panta piektajā daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanu, un tādēļ atbilstoši Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289^{12}.panta otrās daļas regulējumam lēmums ir atstājams negrozīts, bet sūdzība noraidāma.

Pamatojoties uz iepriekš minēto un saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289^{12}., 289^{13}.pantu, tiesa

n o s p r i e d a :

SIA "/nosaukums/" sūdzību noraidīt.

Atstāt negrozītu Rīgas pašvaldības policijas priekšnieka 2016.gada 5.februāra lēmumu Nr.RPP-16-5-ls.

Spriedumu var pārsūdzēt 10 (desmit) darba dienu laikā no tā paziņošanas dienas Rīgas apgabaltiesā, iesniedzot sūdzību Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesā. Pilns spriedums sastādīts un pieejams tiesas kancelejā 2016.gada 29.novembrī.

Tiesnese K.Maike